

Fanget av flommen i Tyskland

«Vær rask! Du er i fare. Legg det du trenger for tre dager i en ryggsekk. Vi kommer og henter deg om noen minutter.» José Santos, en portugisisk lege, forteller om sine dramatiske opplevelser da Tyskland opplevde storflom nylig.

30.08.2021

José Santos, som er medarbeider i Opus Dei, arbeider på et sykehus i Niederwenigern, en bydel i byen Hattingen i Nordrhein-Westfalen i

Tyskland. Hans dramatiske historie, som så mange andre opplevde i Tyskland, Nederland og Belgia under sommerens storflom, sto på trykk i mange portugisiske medier. Han forteller dette til oss her.

Klokken 3 om morgenen 15. juli blir jeg vekket med et rykk av banking på døren. Det er brannmenn fra Hattingen.

Engstelig spør jeg hva som skjer. Elven Ruhr, forteller de, flyter over sine bredder og oversvømmer boligområdet vårt.

Dagen før hadde jeg ringt til myndighetene og spurt om det var noen fare siden det hadde regnet kraftig i mange dager. De sa at de observerte situasjonen nøye, men for øyeblikket var bare å vente og se hva som skjedde.

Evakuert med båt

Seks timer senere, ga brannmennene meg bare fem minutter til å forlate hjemmet mitt.

I nærheten av hjemmet mitt hadde kreftene i vannet allerede knust flere hus. Mange mennesker var allerede savnet. Fra vinduet kunne jeg se at det hadde oppstått en stor sjø hvor det fløt kasser, bord, stoler og lamper.

Det var en svært farlig situasjon. Jeg gikk ned i første etasje av huset og jeg kunne ikke tro det jeg så: kjøleskapet og vaskemaskinen, benkene og sofaen flytende i en sjø av gjørmete vann som gikk opp til livet.

Jeg gikk opp i andre etasje igjen, og fra vinduet kunne jeg se brannmennene komme i en båt. Jeg fortalte dem spøkefullt at dette minnet om Venezia, men de syntes ikke det var morsomt. Jeg kunne forstå hvorfor. De hadde arbeidet i

mange timer med å redde folk, og hadde måttet tørke bort mange tårer.

Fra vinduet kunne jeg se mange mennesker som satt på taket på husene og ventet på å bli reddet. Jeg gikk ned i første etasje. I vannet som nådde meg til livet, og med ryggsekken på hodet, prøvde jeg å åpne utgangsdøren, men det var umulig. Så jeg gikk tilbake til vinduet, og ga ryggsekken og mobiltelefonen til brannmennene og hoppet fra vinduet ned i båten.

Der fant jeg andre mennesker og hele familier i samme situasjon.

Ansiktene var motløse og trette, og mange gråt; de hadde mistet alt. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg følte fred og sinnsro. Noen spurte meg hvorfor jeg var så fredfull. Jeg svarte at jeg var i live og ved god helse, og overlot resten til Gud. Noen rynket pannen mot meg, men andre smilte. De spurte meg om jeg hadde vært i

lignende situasjoner før. Sannheten er at selv om alle situasjoner er unike, hadde jeg opplevd verre ting i India og Kenya.

I Verkets studenthjem i hele verden

Hvorfor jobber en portugiser på et psykiatrisk sykehus i en by i Nordrhein-Westfalen? Det hele begynte for 12 år siden da jeg dro fra Portugal for å studere medisin i Zaragoza i Spania. På den tiden var jeg 19 år og hadde studert et år til bioingeniør ved Det høyere tekniske institutt, mens jeg bodde på studenthjemmet Montes Claros i Lisboa som drives av Verket. I mine tre år i Zaragoza bodde jeg på studenthjemmet Miraflores, som også drives av Opus Dei. Etter at jeg var ferdig, bestemte jeg meg for å dra til Tyskland for å fortsette mine studier i nevrologi ved universitetene i Bonn og Köln. Der

bodde jeg i Schweidt, et annet studenthjem drevet av Verket.

Men min reise stoppet ikke der. Mitt neste stoppested var Sør-Amerika, Brasil, der jeg tilbrakte seks måneder ved universitetet i Sao Paolo, og (nå har du vel gjetten det) da bodde jeg på Pinheiros studenthjem som også drives av Verket.

Jeg har nevnt disse studenthjemmene fordi for meg var de som et hjem der jeg kunne studere intenst, og dessuten delta i interessante aktiviteter utenfor selve studiene, gjøre frivillig arbeid for sosiale prosjekter, og treffe folk fra hele verden. Jeg deltok til og med i et arbeidsprosjekt i Kenya, organisert av et av studenthjemmene, som var en svært spesiell opplevelse.

**Beskyttet av Vår Frue av Den
ubesmittede unnfangelse**

Men la oss vende tilbake til brannmennenes båt. Vi krysset de 500 metrene som skilte oss fra tørt land. De tok oss til et sted der vi fikk frokost. Det jeg var mest opptatt av var å få kontakt med familien og min forlovede, for å si at jeg var i sikkerhet. Jeg ba dem om å be for brannmennene og for alle dem som var rammet av flommen.

Jeg spurte om det var mulig å dra til sykehuset der jeg arbeider, men fikk høre at alle veiene var oversvømt. Mine kolleger på nattskiftet måtte arbeide 48 timer i strekk. Jeg spurte også om jeg kunne bli brakt til sykehuset med helikopter, men alle trengtes til rednings operasjoner. Så alt jeg kunne gjøre var å vente på nyheter og be.

Jeg hadde kontakt med min familie og venner fra hjembyen min i Portugal, Moita dos Ferreiros, hele tiden. Selv borgermesteren der

sendte meg et oppmuntrende budskap, som forsikret meg om at vår bys vernehelgen, Vår Frue av Den ubesmittede unnfangelse, ville beskytte meg.

Om ettermiddagen fortalte myndighetene oss at et hotell ville gjøres klart for oss for de neste dagene. Men jeg var usikker. Hva med huset og eiendelene mine? Når kunne jeg dra tilbake? Jeg prøvde å gjenvinne sinnsroen og lette etter en åpen kirke der jeg kunne be. Der falt mitt hjerte til ro.

Den første natten var vanskelig, jeg sov dårlig og hadde mareritt. Neste dag, etter 13 timer uten regn, begynte vannet å trekke seg tilbake, og jeg kunne dra på jobben igjen. Jeg ble tilbudt fem dagers ferie for å komme meg, men jeg avslo. Jeg hadde et ansvar overfor mine pasienter, og jeg visste også at

arbeidet ville hjelpe meg til å finne roen.

De neste dagene var det umulig å ta seg frem til hjemmet mitt.

Myndighetene hadde sperret av husene inntil en ingeniør eller arkitekt kunne bekrefte at det var mulig å bo i dem uten risiko. Det tok en uke før strømmen kom tilbake.

Tilslutt, etter ti dager, kunne jeg dra tilbake til huset, der jeg begynte på den lange prosessen med å reparere og rengjøre. Første etasje var så skadet at jeg måtte fjerne alt, selv gulvet. Kjøleskapet, komfyren, vaskemaskinen: alt var ødelagt.

Nå er det verste over. Jeg mistet aldri håpet, men det var en skikkelig prøvelse. Dessuten skal jeg gifte meg i august, og jeg visste alltid at bryllupet ville bli gjennomført som planlagt. Fremtiden begynner i dag, og morgendagens gleder holder meg fokusert og lykkelig.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/fanget-av-flommen-i-tyskland/> (06.03.2026)